

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Budapesti 4. számú Ügyvédi Iroda , ügyintéző: dr.Nagy Gábor ügyvéd) által képviselt felperesnek az Árgyelánné dr.Fejes Magdolna jogtanácsos és dr.Laczik Mónika jogtanácsos által képviselt Vám- és Pénzügyőrség Közép-magyarországi Regionális Parancsnoksága (1143 Budapest, Hungária krt. 112-114.) alperes elleni vámügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2002. augusztus 29. napján meghozott 18.K.33.205/2001/6. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 18.K.33.205/2001/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 461.800 (négy százhatvanegyezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes, mint az Rt. repülőgép vezetője 1994. március 16. napjától 1999. április 4-ig 825 napot töltött külföldi szolgálatban.

1999. április 27-én 1 db BMW 328 típusú személygépkocsi belföldi forgalom számára történő vámkezelését kérte.

Az elsőfokú hatóság a vámkezelést elvégezte, majd határozatát visszavonva 7.696.471 forint vámteher megfizetésére kötelezte felperest. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes a gépkocsi előtakarékosági igényének bejelentését követően kettő

alkalommal túllépte a részére járó mindenkori vámkedvezmény 50 %-át.

Az alperes 2000. január 27-én kelt 11581/2000. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta azzal, hogy a vámjogról, a vámeljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 2. számú mellékletének IV/1. pontja alapján felperest vámmenteség nem illeti meg, a vámmentes gépkocsi vámkezelésére vonatkozó kedvezményét az igénybe vehető kedvezmény 50 %-ának első alkalommal történő túllépésekor elvesztette. Az a tény, hogy a kedvezmény túllépésekre utólag a vámterhet megfizette, a jogszabályi követelmény teljesítését nem jelenti.

Az alperes határozatát a felperes keresettel támadta, melyet a megyei bíróság elutasított. Jogerős ítéletét a 2. számú melléklet II/2., II/3. és IV/1. pontjára alapította. Azt az álláspontot alakította ki, hogy a melléklet IV/1. pontjában megfogalmazott kedvezményre való jogosultság három feltételének együttesen kell fennállni ahhoz, hogy a vámmentes vámkezelés megvalósulhasson. A vámkedvezmény túllépését még az utólagos vámfizetéssel sem lehet úgy tekinteni, mintha annak túllépése nem következett volna be. A felperes két alkalommal túllépte a részére biztosított 50 %-os vámkedvezményt, ezzel a személygépkocsi vámmentes vámkezelésének harmadik feltételét nem teljesítette.

Idézete továbbá a megyei bíróság a Vtv. 145. § /1/, 147. § /2/, /4/ és /5/ bekezdésében rögzítetteket, kiemelve, hogy az elsőfokú vámhatóság módosító, visszavonó határozata meghozatalára az ötéves elévülési időn belül jogosult volt.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát. Felülvizsgálati kérelmében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vámkedvezmény igénybevételehez a feltételek fennálltak, az adott esetben a vámot minden alkalommal megfizette. A megyei bíróság a Vtv. 2. számú melléklet IV/1. pontját tévesen értelmezte. Az utólagos vámfizetéssel a vámkezelés kérésének időpontjában már csak a mindenkori vámkedvezmény 50 %-át vette igénybe, így esetében a vámmentes vámkezelés harmadik feltétele is teljesült.

Eljárási szempontból is jogsértőnek tartotta a felperes a jogerős ítéletet, ugyanis már az első alkalommal a vámhivatal rendelkezésére állt a határozat meghozatalához szükséges minden okirat és adat, a későbbi határozat - ugyanazon ténykérdésben, ugyanazon adatok alapján - nem tekinthető új határozatnak, így ügyében kizárólag a régi határozat megváltoztatásáról lehet szó. Az Áe. 61. § /5/ bekezdése az irányadó, mely szerint a határozatot nem lehet módosítani vagy visszavonni, ha az jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogot sértene.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Legfelsőbb Bíróságnak a felülvizsgálat kapcsán abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes által igényelt vámkedvezmény, vámmentesség feltételei fennállnak-e. A Vtv. 2. számú melléklet IV/1. pontjában írtak szerint a I-II. pontban meghatározott személyek jogosultak gépkocsi vásárlására akkor, ha külföldi napidíjuk meghatározott részét előtakarékoság címén befizetik és a részükre járó mindenkori vámkedvezmény 50 %-át veszik csak igénybe. E feltételek fennállása esetén a gépkocsi az előtakarékoság bejelentésétől számított

- a) legalább 360 külföldi szolgálati nap esetén a vámtarifa vámtételeinek 50 %-os mérséklésével,
- b) legalább 731 külföldi szolgálati nap esetén vámmentesen vámkezelhető.

A perbeli esetben nem volt vitás, hogy a felperes 731 külföldi szolgálati napot eltöltött, azonban két alkalommal túllépte a részére biztosított 50 %-os vámkedvezményt.

A Legfelsőbb Bíróság több ítéletében kifejtette azon álláspontját, hogy a kedvezményeket, mentességeket kiterjesztően értelmezni nem lehet, így a gépjárműre vonatkozó vámmentesség előtakarékosági időszakában az aktuális vámkedvezmények összevonására nem kerülhet sor. A kedvezmény 50 %-ot meghaladó igénybevételével az előírt takarékosági bejelentéstől számított időszak gyakorlatilag megszakad, és az előtakarékosági idő számítása újból kezdődik. A jogszabály ugyan kifejezetten nem írja elő sem az előtakarékoság ismételt bejelentési kötelezettségét, sem az időszak megszakadását, illetőleg a kedvezmény u.n. elvesztését, ettől függetlenül mindez azt jelenti, hogy a jogszabályi feltételek csak abban az esetben állnak fenn, amennyiben az időszak számítását újból kezdik. A fentebb kifejtettek okán a vámmentes vámkezelés feltételei a személygépkocsi behozatalakor teljes körűen nem álltak fenn.

A Vtv. 145. § /1/, 147. § /2/ és /4/ bekezdésében foglaltak összevetéséről következik, hogy a határozat módosítására nem az Áe. 61. § /5/ bekezdése, hanem az előbb említett vámjogi eljárási rendelkezések voltak az irányadók. A Legfelsőbb Bíróság ehhez kapcsolódóan mindenben osztja a megyei bíróság álláspontját, azaz nem sértett jogszabályt a vámhatóság, amikor a határozat a közlésétől számított 5 éven belül határozatát visszavonva, vámteher megfizetésére kötelezte a felperest.

A megyei bíróság a helyesen megállapított tényállásból mind eljárási, mind anyagi jogi szempontból helyes következtetést vont le, mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles az alperes perrel felmerült költségeinek megfizetésére.

A per tárgyi illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése alapján szintén felperes tartozik viselni.

Budapest, 2009. november 9.

Dr.Kárpáti Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr.Sperka Kálmán sk. előadó bíró, Dr.Márton Gizella sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági írnok